

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 803, ISDS: b86abcb

Počet výtisků: 2
Výtisk č.: 1
Počet listů: 2 (oboustranně)

Doporučeně

SDĚLENÍ
k žádosti o poskytnutí informace

Dne 13. února 2019 byla Vězeňské službě České republiky, Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky, jako subjektu povinnému ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, poskytovat informace týkající se jeho působnosti („povinný subjekt“), doručena a jako [redacted] řádně zaevidována žádost o poskytnutí informace podaná podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žádost o informace podal účastník řízení [redacted] („žadatel“) a svým podáním se domáhal informací z oblasti stravování vězňů. Konkrétně žádal informace ohledně „*ceny stravy pro jednoho vězně za jeden týden, údaj o ceně vegetariánské stravy*“, dále se domáhal „*počtu vězňů, jimž je poskytována vegetariánská strava*“ a v neposlední řadě požadoval informaci „*v jakém roce Vězeňská služba České republiky podává vězňům osobám stravu vegetariánskou.*“.

I.

Na úvod řízení vedeného dle ustanovení § 14 a za užití ustanovení § 20 zákona o svobodném přístupu k informacím ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, příslušný správní orgán prvního stupně k řízení o žádostech o poskytnutí informace, konstatuje, že právo na informace je ústavně zakotveno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod („Listina“). Bližší úpravu „práva na informace“ provádí zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, kdy upravuje jak základní podmínky, za nichž mají být informace poskytovány, tak také podmínky přístupu k nim. To značí, že podústavním způsobem zajišťuje právo veřejnosti na informace, jež mají k dispozici státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce, jakož i jiné subjekty, vyjmenované v ustanovení § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, které rozhodují o právech a povinnostech občanů a právnických osob.

Smyslem a účelem práva na informace (podle čl. 17 Listiny základních práv a svobody) je především veřejná kontrola výkonu státní moci. Současně platí, že „*právo na informace nelze*

chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 18. prosince 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02).

Ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, příslušný správní orgán prvního stupně k řízení o žádostech o poskytnutí informace, dále na úvod konstatuje, že žadatel nedostal požadavkům stanoveným v § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žadatelovo podání nemělo „*náležitosti žádosti o poskytnutí informace jmenované v § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím; ze žádosti je zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a žadatel se jejím prostřednictvím domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona*“. Tudíž byl povinným subjektem Vězeňskou službou České republiky uplatněn institut písemné výzvy k upřesnění žádosti o poskytnutí informace (). Načež žadatel vady podání zhojil.

II.

Na základě posouzení merita žádosti, seznání skutkového a právního stavu, následně ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky neshledal důvody pro neposkytnutí požadovaných údajů žadateli.

Informace se tedy poskytují takto:

K bodu 1.

Právo na pravidelné poskytování stravy je projevem jedné ze základních zásad výkonu trestu odnětí svobody, jak jsou stanovené v ustanovení § 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. A podle odst. 2 tohoto ustanovení se s odsouzenými ve výkonu trestu odnětí svobody musí, mimo jiné, jednat, aby bylo zachováno jejich zdraví.

Složení, množství a nutriční hodnotu potravin určují stravní normy v rámci finančního limitu na den a osobu, jak je určuje nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 30/2014 o stravování ve Vězeňské službě České republiky tak, aby jednak odpovídaly požadavku na zachování zdraví a zohlednily rovněž zdravotní stav odsouzeného, jeho věk a obtížnost vykonávané práce. Podle uvedených kritérií se rozlišují „*základní stravní norma, norma s přídavky, norma pro středně pracující a norma pro těžce pracující*“. Odsouzeným může být přiznána i léčebná výživa. O jejím přiznání, druhu a délce trvání rozhoduje lékař. Při poskytování stravy se zohledňují taktéž požadavky kulturních a náboženských tradic odsouzených.

Veškerá jídla se vaří podle receptur platných pro přípravu teplé stravy. Jídelníček posuzuje nutriční terapeut, schvaluje lékař a ředitel věznice.

Podrobnosti ve věci stravování vězněných osob podrobněji upravuje vnitřní předpis Vězeňské služby České republiky. Konkrétně se jedná o nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 30/2014 o stravování ve Vězeňské službě České republiky.

Podle § 33 nařízení „*stravováním vězněných osob s jinými stravovacími návyky se rozumí stravování pro osoby, jejichž kulturní a náboženské tradice neumožňují konzumovat běžnou stravu... (2) Osobám s jinými stravovacími návyky nebo osobám, které odmítají akceptovat běžné stravovací zvyklosti, může být poskytnuta strava, která není v rozporu s jejich vírou (založením, přesvědčením), na základě písemné žádosti těchto osob podané řediteli věznice a jen v případě, umožňují-li to podmínky věznice*“. Podmínkami se v této souvislosti rozumí vybavení

kuchyně vhodným technologickým zařízením, kvalifikace personálu, dostupnost odpovídajících surovin i zajištění zdravotní nezávadnosti připravované stravy.

K bodu 2.

Stravní limity v peněžních nákladech na potraviny pro stravování vězněných osob u základní stravní normy činí 57 Kč na osobu a den (z toho připadá na snídani 17 Kč, na oběd 22 Kč, na večeři 18 Kč). Kalkulace od sebe neodlišuje vegetariánskou stravu od jiné stravy v základní stravovací normě.

K bodu 3.

Vězeňská služba České republiky, jako povinný subjekt, nemá podle žádné právní úpravy výslovně určenu povinnost centrálně evidovat počty vězněných osob, které písemně požádaly o vegetariánské stravování. Tyto údaje jsou získávány *ad hoc*, je-li potřeba taková jednotlivá zjištění doložit například pro potřeby dozorového státního zástupce, soudní jednání nebo jako celek např. k šetření, které provádí Veřejný ochránce práv na základě oprávnění dle zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

Ke dni podání žádosti o informace se počet vězněných osob vyžadujících vegetariánskou stravu při tom pohyboval těsně pod hranicí 100 odsouzených (98 osob).

K bodu 4.

K dotazu žadatele v jakém roce začala být vězněným osobám podávána vegetariánská strava, Vězeňská služba České republiky nedisponuje archivními daty. Leč v souvislosti s tímto požadavkem žadatele lze odkázat kupříkladu na zprávu Veřejného ochránce práv z návštěv věznic (v roce 2006). V ní se uvádí: „*S ohledem na skutečnost, že provozní podmínky věznic by se měly neustále zlepšovat, mělo by docházet i k nárůstu počtu věznic, kde jsou specifické druhy stravy připravovány.*“.

Lze, k časové ose, uvést i dokument Veřejného ochránce práv (sp. zn.: 1229/2008/VOP/MČ). V něm se konstatuje: „*Právní rámec pro posouzení nárokovosti vegetariánské stravy pro odsouzené, kteří ji vyžadují z náboženských důvodů, nalezneme zejména v čl. 16 Listiny základních práv a svobod, co zaručuje náboženskou svobodu jednotlivce.*“.

